

Az emberiség írott történelmében mintegy 2600 évig várakozott a választott nép, hogy Zakariás próféta felkiálthasson: „Áldott legyen az Úr, Izrael Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét” (Lk. 1,68)

Egy angyal adja hírül a pásztoroknak a betlehemi éjszakán a jó hírt: „Ne féljete, nagy örömet hirdetek Nektek és az egész népnek! Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve.” (Lk 2,11)

Ez a kisded 3-4 évtizedet töltött közöttünk, hogy betöltsse küldetését. A végeredmény lehangoló: „Valaki megölte az Istent” (Tóth Árpád: Tetemrehívás, idézet Gyb. Önéletírás 174. old.)

De a történet nem ért véget a Golgotán. Ismét egy angyal, az Úr anyyala száll le az égből, s elhengeríti a zárókövet a sírkamráról, és ráül. Az örök halálra rémülnek. Az asszonyok félelemről nem esik szó. Mária Magdolna és a másik Mária Jézust keresni jöttek, és örömmel viszik a hírt a tanítványoknak, hogy Jézus feltámadt. Jézus szembejött velük, és ők ezen nem csodálkoztak már, hanem átölelték és átkarolták lábait.

Az ApCsel 2, 22 fejezetében Péter pünkösdi beszéde is erről az örömről szól. Az apostolok félelme és várakozása örömbé és magabiztosságba csap át: „A názáreti Jézust Isten igazolta előttetek, hatalmas jelekkel és csodákkal”, s Dávid próféta jövendölését is emlékezetünkbe idézi: „Az élet útját mutasd meg nékem, és eltöltesz orcád előtt gyönyörűséggel” (ApCsel 2, 28.)

A feltámadás emlékezete ma is időszerű. „A világ belepusztul az istentelenségbe” (Gyb. Önéletírás 166. old.)

1946-ban írhatta az „Isten Országá” c. művét, a tőle megszokott precizitással, szigorú, pontokba szedett vázlat szerint.

„A fehér ember hosszú századok istentelensége után két század óta mindent megtett, hogy leszakítsa magát Istenről...”

Ennél hatalmasabb erejű szellemi felvonulást aligha rendezett még Teremtője ellen az emberiség”. (Gyb. Önéletírás 165. old.)

„Az ember új isteneket teremtett: racionalizmust, liberalizmust, szocializmust, nacionalizmust, amelyek a maguk számára éppen olyan feltétlen hódolatot, megadást követeltek, mint amilyent az igaz Isten követel magának – de ez utóbbi börtön nélkül.”

Sajnos, „az új istenek” kéretlenül is beleszóltak a mi életünkbe is.... Már csak ezért is indokolt, hogy magunk írjuk meg a magunk sorsát, s hogy szabadon adhassuk át magunkat a feltámadás örömhírének.

Ha „csak” humanista lennék, azt mondanám a barátaimnak: a világ megölte az Istent. De te feltámaszthatod magadban, magadnak! Keresztényként nem a feltámadás a kérdés, hanem a tanúságtétel: tudja-e rád mondani a világ: „Valóban feltámadott!”